aega — hing olli läinud. Ei teadnud kegi temma haiguſt egga wõinud abbi ſata. Poeg jäi perre-mehheks ja päwa kaks pärraſt ſedda panni issa ſapad jalga ja läks tõle. Agga pea jäi nõnda sammuti haigeks ja löppes ärra. Nüüd müdi nende asjad ja naabri-mees ostis ſapad, panni jalga, jäi ka haigeks ja kül ta olleks pidanud ſurrema! Agga õnneks mindi arsti järrele. Kui ſe haiget näggi ja kulis mis enne teistega, kes ſapad kannud, ſündinud olli, ſiis panni immeks, agga leidis pea, kuſt haigus kolmele ja ſurm kahhele tulnud, andis haigele rohtu ja teggi tedda terweks. Ta käskis õnnetumad ſapad tua ja kui neid läbbi waatas, leidis: et mau kihwt-hambad, kui esſimesſe ſabaste perre-mehhe hammastanud, ta ſuuſt olli ärra murdnud ja ſapa-nahha ſisſe jänud. Kes nüüd ſapad jalga panni, ſedda hambad õruſid ja ſiis pannid kihwti hawa ſisſe. Mis ſiis muud, kui kermeste rohtu ehk ſurre!

Jummal tännatud, et meie maal niſugguſi madduſid ei olle! —